

JAK VALAŠI PUŤOVALI DO ROŽNOVA

RICHARD
SOBOTKA

VLADIMÍR
BARTOŠEK

RICHARD SOBOTKA

VLADIMÍR BARTOŠEK

JAK VALAŠI PUTOVALI DO ROŽNOVA

2017

Veškerá práva vyhrazena.

Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

JAK VALAŠI PUTOVALI DO ROŽNOVA

K 750. výročí od první písemné zmínky o městě Rožnově pod Radhoštěm

Text © Richard Sobotka

Ilustrace © Vladimír Bartošek

Sazba: Dušan Žárský

Vydání první

Vydal Dušan Žárský – ŽÁR, www.zar.cz

v květnu 2017

ISBN 978-80-86725-96-3

Proč se Valaši vydali na cestu

Kolik roků pořád vrtá lidem v hlavě, odkud že Valaši do Rožnova přišli. Někteří mudrují, že Pánbíček rozesel Valachy po horách, tak jako vítr roznáší zrnka planého máku. Chodili v gatiskách z huně a v jakýchsi kacabajách, krpce na nohách, širáň na hlavě, obušek vždycky pohotově po ruce. Ani valašskou řeč tehdy po všelijakých zemských koutech ještě všichni lidé neznali. A když se někdy víc lidí z rozličných části světa potkalo, tož hatmatili každý po svém a beztak nikdo nevěděl o čem je řeč. Ale Valaši se vždycky domluvili.

To všechno se událo za dávných časů, kdesi na jihu ve Valašské kotlině, kde končí hory a o kus dál už se rozlévá moře. Prý Černé, ale když přinesli kapénku té vody ve flaštičce, tož byla čirá, akorát, pravda, trochu slaná.

V těch dávných časech se ještě nevědělo, jak zem doopravdy vypadá. Jedni mudrovali, že je rovná jak stůl, akorát ty hory že ji místy trochu pokrabatily. Ti s hlavou pomazanou medvědím sádlem zase rozumovali, že je kulatá jak kyselé jablko, co pokaždé koncem léta dozraje na plané jabloni. Však co smíchu ti rozumbradové sklidili! Tož jak prý by se lidé na opačné straně zeměkoule udrželi hlavou dolů a nepadli jak přezrálé hrušky. Ale kam vlastně by padali? Odpověď na takovou otázku ti mudrlanti neznali.

A tož prý ať je to jak chce.

Seděli kolem plápolajícího ohně, pili zkvašenou šťávu z kyselých jablek. A po kapénce také lektvar ze spadáných slív, zvaný slivovice. A vřískali při tom nakřáplými hlasy dlouho do noci lechtivé písničky. Však je příští den palice pořádně brněla, jako kdyby po ní dostali pantokem.

Ovečky se tlačily blíž a bečely od strachu z vlků a medvědů, co na ně měli nabroušené zuby. Však se oveček kolikrát nemohl starý otecko bača Kvinta dopočítat, raz mu přeskočil prst na ruce, potom mu zase počítací paměť vypověděla službu, i jazyk se mu plantal mezi prořídými zuby.

„Tož tři chybíjá,“ uzavřel počtářskou hodinu. „Nebo čtyry. Jistotně dvě.“